

Turki v Butalah

Butale so imenitne. Ni dosti manjkalo, pa bi prišle v zgodovino in bi se morala še deca v šolah učiti o Butalah.

To je bilo tiste dni, ko je Turek, krivoverna ta nesnaga, strašil po deželi in robil živino in mladino.

Pa so se zbal tudi v Butalah, da ne pride krivoverna ta nesnaga še nadnje, in so imeli vzroka, da se boje, kajti so bili ponosni na svoje krave in junce.

Pa so moževali in sklenili, da se brez boja ne vdajo. Nego da na cesti, ki jim pelje v staroslavne Butale, postavijo napis: »Turkom prepovedana pot!«

Še se je oglasil glas: »Ne bodimo zajci! Napišimo: »Strogo prepovedana pot!««

Pa je navdušeno obveljala županova, da s Turkom nič usmiljenja in se naj zapiše: »Najstrožje prepovedana pot!«

Toda je v Butalah dan le podnevi, ponoči pa je tema, in se je bilo po pravici bati, da bo Turek prišel ponoči in ne bo videl neustrašene prepovedi. Pa so izbrali čuvaja in mu dali helebardo ali sulico, da bo ponoči stražil, in če bi se zgodilo in bi nenadoma pritisnil Turek, krivoverna ta nesnaga, naj ga brez usmiljenja ustavi. Če

Turek ne bi ubogal, naj pa pri tej priči zbudi župana in može, da bodo storili svojo dolžnost.

Pa se je zgodilo, da je čuvaja sredi noči zavilo v trebuhu. Stopil je v kraj, da se olajša. Helebardo je zasadil v tla in lepo počenil.

Ondi pa so rasle robide, in ko je hotel vstati, so se mu robide zapele v hlače.

Pa je v smrtnem strahu zarjul: »Jojata, ojojata! Turek me drži! Pomagajte, pomagajte!«

Župan in može so slišali divje kričanje, pa so planili kvišku in se hiteli posvetovat. In so sklenili, da sedajle ni časa za posvet in za sklepe. Nego so kar zbežali v hrib. V hribu so čakali dne. In ko je napočil dan in ni bilo od Turka ne duha ne sluha, so sklenili, napis je dober, napis ostane, robide pa da se morajo iztrebiti in požgati.